

27ns Premis literaris Joan Triadú

Consell Comarcal
del Ripollès

ripolles.cat

© 2018 · Dipòsit legal G1 618-2017 · Impressió: Maideu, SL

Amb la col·laboració de:

JT

Salutació

Conèixer el passat, reivindicar-lo com a nostre i recordar-lo sovint és vital per afrontar el futur. És per això que, des del Consell Comarcal del Ripollès, volem vetllar d'una forma especial pel manteniment del nostre patrimoni. També el cultural. Això inclou el llegat que ens han deixat els ripollesos il·lustres, com és el cas de Joan Triadú.

Pedagog, escriptor, crític literari, activista cultural... La de Triadú és una figura que, a més, simbolitza perfectament el nostre compromís també amb els joves i amb la necessitat de posar a la seva disposició el màxim de recursos possibles per al seu desenvolupament; Triadú és sinònim de vincle entre l'erudit i la joventut, atesa la seva vocació de transmissor de coneixement. I podem dir amb orgull que aquesta personalitat era del Ripollès, sentia el Ripollès i reivindicava el Ripollès.

És per tot això que els Premis literaris infantils i juvenils Joan Triadú són la millor plataforma per inculcar el valor de la cultura i la creació literària entre els escolars i incentivar-los aquest talent a base de donar-li valor. Per això també creiem fermament en l'envergadura que pren, per segon any consecutiu, el lliurament d'aquests premis, amb la Gala literària del Ripollès.

En aquest sentit, aprofito per agrair profundament la participació dels infants i joves, que han contribuït enguany amb 113 obres en aquest certamen. També vull donar les gràcies al compromís de les escoles per dotar-lo de qualitat, a la família de Joan Triadú pel fet de permetre'ns que anualment li retem aquest homenatge, al jurat pel seu esforç i a tothom que fa possible aquest esdeveniment amb el qual, una vegada més, treballem per fer comarca.

Joan Manso i Bosoms

President del Consell Comarcal del Ripollès

**EL JURAT DELS 27ns PREMIS LITERARIS
INFANTILS I JUVENILS JOAN TRIADÚ**

Jurat de la categoria TAGA (3r i 4t primària):

Gemma Arimany
Montse Guix

Jurat de la categoria BALANDRAU (5è i 6è primària):

M. Carme Llagostera
Jeroni Marín

Jurat de la categoria BASTIMENTS (1r i 2n ESO):

Maria Cortacans
Cèlia Forment

Jurat de la categoria PUIGMAL (3r i 4t ESO i Batxillerat):

Laura Dalmau
Montse Maestre

**GUANYADORS DELS 27ns PREMIS LITERARIS
INFANTILS I JUVENILS JOAN TRIADÚ****CATEGORIA TAGA - PROSA** (3r i 4t de Primària)

1r premi: Aina Vila i Pradhan – *Lluna de Sang*

2n premi: Íngrid Hernando Alcalde - *Els nens i l'arc de Sant Martí*

3r premi: Lia Estrach i Cros - *La balena veu un Guèiser*

CATEGORIA TAGA - POESIA (3r i 4t de Primària)

1r premi: Amina Hernandez Torrellas - *El meu Carrer*

2n premi: Jan Parramon Muñoz - *Pensament*

3r premi: Abril Roma Sala - *El Ripollès*

CATEGORIA BALANDRAU - PROSA (5è i 6è de Primària)

1r premi: Jana Comellas i Pau - *Què hi ha més enllà?*

2n premi: Arnau Garrigós José - *Molts anys de vida*

3r premi: Abril Lalaux i Roger - *Seguint el camí*

CATEGORIA BALANDRAU - POESIA (5è i 6è de Primària)

1r premi: Marta Luceño Camps - *Estrelles*

2n premi: Aïnara Lucas Grau - *Com seran els ulls del Nadó?*

3r premi: Miquel Povedano Morer - *L'Hora de l'avi*

CATEGORIA BASTIMENTS - PROSA (1r i 2n d'ESO)

1r premi: Aina Batlle Parramon - *Els malsons*

2n premi: Laia Pujals Escuer - *Després de la llum*

3r premi: Lena Braun - *L'home del tren*

CATEGORIA BASTIMENTS - POESIA (1er i 2n d'ESO)

1r premi: Júlia Molina Ribó - *El despertar*

2n premi: Teresa Alegre Busquet - *Adolescència*

3r premi: Anna Graboleda Frias - *La Figuera*

CATEGORIA PUIGMAL - PROSA (3r i 4t d'ESO i Batxillerat)

1r premi: Roger Esteras Carbonell - *Un plaer amagat*

2n premi: Núria Garcia Pinilla - *La tortuga i la llebre*

3r premi: Martina Garciapons Català - *Cartes des de la presó*

CATEGORIA PUIGMAL - POESIA (3r i 4t d'ESO i Batxillerat)

1r premi: Lucy Júdez Tallón - *Blanca mel*

2n premi: Fiona Pinar Batalla - *Anar enlloc*

3r premi: Dana Fontanet Roma - *Mai princesa*

DISTINCIONS ESPECIALS (CEE Ramon Suriñach)

Raúl Gómez Pérez - *Viure a Ripoll és molt divertit*

Laia Roo Zurano - *La Festa Major de Ripoll*

Isabella Serra Andreu - *El meu poble*

LA LLUNA DE SANG

Conta la llegenda que fa molts i molts anys, entre la Xina i el Japó, hi havia un poblet de només 70 habitants. Entre aquells pocs habitants, hi vivia l'Akiko, una nena protegida per un drac. Era la filla gran de la família Tatsuo, i era molt bona minyona. Tenia una pau interna molt forta.

Cada nit, l'Akiko anava a la lluna volant amb el seu drac. Li agradava molt aquella claror que desprenia. Es sentia molt lliure i relaxada en aquell indret.

Però, un bon dia, els pares de la nena van despertar-la força espantats.

—Akiko! Desperta't, corre!

—Què passa, pare?!

—Doncs que se senten uns udols d'una manada de llops! Ja saps que totes les cases del poblat són de fusta, i els llops entren amb facilitat.

—Això mateix! I ara escolta'm bé. Desperta els teus germans i pugeu tots al terrat! —va dir la mare.

—Corre, fes el que et diu la mare! —va dir el pare.

L'Akiko es va aixecar d'una revolada, va despertar els seus cinc germans i els va pujar al terrat. Quan els germans van ser a dalt, l'Akiko va baixar a ajudar els seus pares a mantenir els llops fora. Malgrat la urgència, la nena es va parar a demanar al seu drac que l'ajudés.

Va agafar un ganivet i va anar a protegir la seva família. Amb tanta energia ho va fer, que va matar tots els llops menys un. Aquest va marxar espantat per la sang, jurant la seva venjança. Cada nit a partir d'aquella, el llop mirava la lluna, desitjant poder vèncer l'Akiko.

Els anys passaven, i l'Akiko s'anava fent gran, i com més gran es feia, menys se'n recordava dels llops.

Però un dia, a l'edat de vint anys, l'Akiko tornava de la lluna amb el seu drac. Va sentir un udol esgarrifós que li va fer refrescar la memòria. Malgrat la por, l'Akiko es va acostar al lloc on havia sentit el soroll, però el resultat va ser horrorós: va veure un llop gegantí amb talls i senyals de ferides per tot el cos. El llop havia crescut molt des que es van veure per última vegada.

L'Akiko es va quedar paralitzada. El cap li deia "corre", però el cos li ho impedia.

Tot i la por, li va preguntar:

—Qu... qui ets?

—Soc el llop Tasha, et vaig jurar venjança per haver matat la meva família. Jo vaig patir, ara et tocarà patir a tu.

Amb uns moviments ràpids, es va fer encara més gros, sota la mirada ara preocupada de l'Akiko.

—No hi donis més voltes, ara que tinc un cos més fort que el teu, et podré vèncer.

—Et desafio a un duel, Tasha: si guanyes, em decapitaràs, però deixaràs en pau la meva família. Si perds, et mataré i seràs menjat pel meu drac.

—L'accepto! El duel es farà en una nit de lluna plena, és a dir, demà. Farem una competició de força. Lluitarem dintre d'un cercle i el que en surti, serà el perdedor.

L'endemà a mitjanit, l'Akiko es va trobar cara a cara amb el llop, i malgrat tot l'esforç, l'Akiko va perdre. L'envergadura del llop i la seva força era superior a la de la seva rival. La noia era un doll de vida, per això, quan li van tallar el cap, la sang va esquitxar tan enlaire, que va tacar la lluna. El drac es va enrabiarse tant de no haver pogut protegir l'Akiko, que va netejar la lluna amb un mantell de seda que va quedar vermell per la sang.

Aproximadament cada vint anys els habitants de la terra podem observar una lluna vermella. Això és així ja que el drac de l'Akiko abriga la lluna amb el mantell cobert de sang, en record als seus anys de vida.

Aina Vila i Pradhan

1r premi categoria Taga – prosa
Escola Dr. Robert - 4t primària

ELS NENS I L' ARC DE SANT MARTÍ

L'Alexandra era una nena de set anys. Tenia els cabells rossos com un fil d'or i tenia molta facilitat per fer nous amics.

Un bon dia, pel matí es va trobar amb en Dilan i l'Adriana.

En Dilan, tenia quatre anys. Era alt i tenia els cabells castanys com una castanya acabada de collir enmig de la tardor.

L'Adriana també tenia set anys però semblava més gran perquè era alta com un pi. Tenia un nas petit com un cigró i era molt simpàtica.

L'Alexandra, després de jugar amb ells una bona estona, els hi va explicar la història que la seva iaia amb veu dolça li llegia cada nit abans d'anar a dormir i que ella sabia de memòria. Era el conte l'olla plena d'or del final de l'arc de Sant Martí.

Tots tres junts, sense dubtar-ho varen decidir viure una aventura plegats i comprovar si la història era certa.

Varen haver de travessar prats, muntanyes rius i carreteres per trobar l'arc de Sant Martí.

Després de molt caminar, quan ja estaven a punt d'arribar al final del recorregut on creien que trobarien l'olla plena d'or, l'Arc de Sant Martí va desaparèixer i no el varen veure més.

Quina desil·lusió!. Estaven tristos i desesperats perquè semblava que després de tant esforç, res no els hi sortia bé.

Va passar el temps, els dies,les setmanes... el rellotge corria ràpidament fins que varen veure l'Arc de Sant Martí al cel lluint després d'unes quantes gotes de pluja caigudes a la primavera.

Al final de l'Arc, però no hi havia cap olla plena de monedes...allí hi havia un milió de somriures embolicats en paper de mil colors.

Els tres amics, després de molt parlar, varen decidir que els repartirien per tot el món perquè ningú estigués trist. I així ho van fer-ho.

Si encara no han picat a la porta de casa teva, espera... que tard o d'hora arribaran...i mentrestant recorda: LA VIDA AMB UN SOMRIURE SEMPRE ÉS MOLT MILLOR!

Íngrid Hernando Alcalde

2n premi categoria Taga – prosa

Escola Pirineu - 3r primària

LA BALENA VEU UN GUÈISER

En un mar molt fred d'Islàndia, hi vivia una família de balenes; es passaven el dia capbussant-se i jugant a tirar aigua. Totes les balenes tenien un forat al cim del cap per on treien vapor d'aigua. A totes els sortien uns grans dolls menys a la més petita. Ella tenia el forat tapat i per més que ho intentava no aconseguia treure'n ni una gota. Les altres en lloc d'ajudar-la se'n reien d'ella i no la volien quan jugaven.

Cansada de que se'n riguessin i de sentir-se sola, va decidir demanar ajuda als seus amics, els frarets, uns ocells amb els colors dels pingüins i amb un bonic bec de color taronja. La petita balena va anar nedant fins que va arribar a unes petites muntanyetes d'herba, al costat del seu fred mar, allà hi vivien aquests bonics ocells.

Els frarets van estar molt contents de veure-la i ella els va dir:

- Vosaltres que voleu tan alt em podríeu dir on puc anar per aprendre a expulsar aigua?
- I tant que sí. Hi ha un lloc on la terra expulsa aigua molt amunt, aquest lloc es diu guèiser- van dir els frarets.

Els frarets van començar a volar i la petita balena els anava seguint pel mar. Al cap d'una bona estona van arribar a prop del guèiser.

La balena al veure aquella gran quantitat d'aigua que sortia de la terra es va emocionar tant que se li va obrir el petit forat que tenia a sobre el cap, van sortir una gran quantitat de llaunes i bosses de plàstic i va començar a treure aigua.

Des d'aquell dia la petita balena va ser feliç perquè era igual que les altres.

Lia Estrach i Cros

3r premi categoria Taga

Escola Dr. Robert - 3r primària

EL MEU CARRER

El meu carrer és petitó,
hi ha voreres als costats
amb animals variats,
amb quatre cases a cada racó.

El meu carrer és molt bonic,
hi passen seients amb rodes,
als racons hi ha nius de fulles
perquè hi dormin els ocells.

El meu carrer no és perfecte,
segurament hi ha defectes,
però tot hi així m'agrada molt,
no és un carrer com qualsevol.

El meu carrer és molt bufó,
però també hi fa calor,
amb l'escalfor del primer sol
ens aixequem per donar un vol.

Amina Hernandez Torrellas

1r premi categoria Taga – poesia
Escola Tomàs Raguer - 4t primària

PENSAMENT

El poema que faré,
del cor el trauré.
Vaig a escriure i explicar,
i deixar- ho tot molt clar.
Pare, mare i germà,
la família principal.
Després hi ha molta més gent,
avis, cosins i tiets.
La família és important
i la vida va passant.
Però encara no s'acaba,
en tinc una altra de preparada.
Que els amics i professors,
també els porto tots al cor.
Cada dia més units,
els més grans i els més petits.
Aquesta és la meva història,
per sempre en la memòria.
I per últim dir-vos a tots,
que us estimo de tot cor.

Jan Parramon Muñoz

2n premi categoria Taga - poesia
Escola Joan Maragall - 4t primària

EL RIPOLLÈS

El Ripollès,
amb dinou pobles de pagès,
que a Catalunya tenen més pes
que res.

Hi ha racons ben bonics,
tant per pobres com per rics.
Visitarem alguns pobles,
amb històries nobles.

A Camprodon anirem,
buscarem i buscarem
i la bèstia trobarem.
A Molló ens presentarem,
i molts animals veurem.

A Vallter pujarem
i fins a Núria caminarem.
Isards, marmotes i muflons,
tenen moltes admiracions.
Amb el cremallera baixarem,
i d'un bonic paisatge gaudirem.

A Campelles,
hi ha molts ramats d'ovelles.
A Ribes de Freser,
ens ho passarem d'allò més bé.

I per fi arribem a Ripoll,
on maten la puça i deixen el poll.
Allà hi arriben el Ter i el Freser
després d'una juguesca que van fer.

Per les valls, els dos rius,
baixen ben vius,
girant i saltant formen gorgs profunds,
on ens podem banyar junts.

El Ter s'avança
i guanya el Freser que amb recança,
s'ajunta amb el primer.

Abril Roma Sala

3r premi categoria Taga – poesia
Escola Joan Maragall - 4t primària

QUÈ HI HA MÉS ENLLÀ?

Soc un cim amb unes vistes esplèndides. Soc el cim de Bastiments.

Però ja fa dies que no em puc moure gens! I sempre em pregunto, què hi deu haver més enllà? Només veig altres cims; alguns es giren i miren més enllà, d'altres fan un gran esforç i treuen les cames i van a fer un volt.

Però jo no ho puc fer. Tinc por, molta por! Però alhora vull saber què hi ha darrere Bacivers i Gra de Fajol. Noto unes pessigolles a la panxa i abaixo la vista. Només és un isard que passeja. De cop, tinc una idea:

—Hola Isard, que pots fer-me un favor? —Li demano.

—Tinc un nom! Soc en Tacat! —Em respon, bruscament, l'isard.

—D'acord —Dic— No volia ofendre't, perdona!

—Doncs ho has aconseguit! —diu en Tacat, i se'n va amb el cap ben alt.

—Tacat! Espera't! Si us plau ! —Li suplico, i l'isard finalment em fa cas i es gira.

—Costa, oi, demanar-ho bé? —Diu ell.

—Necessito que vagis a veure què hi ha més enllà d'aquestes muntanyes i que m'ho expliquis: li explico la meva idea. Si us plau —afegeixo.

—No! —Em respon. Tu ja pots moure't tot solet. Espavila't!

I torna a marxar amb aires de suficiència en direcció al llac de Bacivers.

Inconscientment, em giro.

Un moment... m'he girat! Ostres! És molt divertit!

Torno a notar pessigolles i miro cap avall: una marmota treu el cap del seu cau. Encara que em pugui girar, no puc anar més enllà. I no vull treure les cames, perquè em fa por.

—Marmota, em pots fer un favor? —Dic— Si us plau?—afegeixo, recordant l'experiència amb l'isard cregut d'abans.

-Mmmmm... ja t'ajudaria, però... —diu ella— tinc por! —afegeix xiuxiuejant.

“Ah... Així doncs, anem bé!” —penso jo.

La marmota poruga s'amaga i, de sobte, una ombra gran em tapa. Aixeco la vista: un voltor! Ell em podrà ajudar!

—Voltor, em pots fer un favor? —Li dic

—Què? Qui em parla? —Diu ell.

— Jo! Aquí baix!

— Ah, ja ho veig!

— Em pots ajudar? — Li dic.

— Què dius? — Diu el voltor.

— Que si em pots ajudar! — Diu cridant.

— Ah, d'acord! Però parla més fort, a partir d'ara, que no et sento, herbeta!

— diu el voltor, mirant cap al costat contrari d'on jo soc. Començo a pensar que aquest voltor és mig cec, també!

Ja veig que m'hi hauré d'espavilar jo solet!

Li dic al voltor que crec que el criden i ell s'ho empassa i va volant cap al Gra de Fajol.

Faig força cap amunt per treure les cames, però no puc. Malgrat això, no em desanimo, i cada dia ho intento i ho intento. I finalment, dues setmanes després, trec la cama dreta, i això m'anima. Dos dies després, ja trec les dues cames i vaig a fer llargs passejos per Vallter i a visitar als meus amics veïns.

Ara, ja no em fa por res i en els passejos vaig a veure l'isard, la marmota i el voltor, els explico que gràcies als seus petits defectes vaig ser prou valent i vaig treure les cames.

I ara ja puc anar a jugar amb els meus amics, els cims veïns propers!

Jana Comellas i Pau

1r premi categoria Balandrau – prosa

Escola Dr. Robert – 6è primària

MOLTS ANYS DE VIDA

Cap els principis de la terra, hi havia una gota. Aquesta gota d'aigua es deia "Gottus Gotae ", era aigua molt saludable.

Fa uns milions d'anys aquesta gota estava en un estany, fins que va venir un dels primers animals que eren bastant lletjos i se la va beure. Es va estar uns 10 dies dins d'aquell animal, tal com va sortir, va anar a parar en un bosc tropical, tenia unes palmeres grans com 15 pins i verdes com una oliva. Però per sort no va ser engolida per les gegantesques plantes, es va drenar per la terra i es va caure a un llac subterrani i d'aquí al mar. Al mar si va estar milions i milions de segles.

Pum ! pum ! la Gottus va sentir un soroll estrany, ella no coneixia un so tant fort.

- Ostres però si és un mamut ! Oh no, no vull tornar a passar per l'intestí d'un animal. En aquella es va estar congelat molt de temps.

Ara ja en temps de Romans, Gottus estava en estat gasós, la pobre tenia vertigen i ho va passar molt malament. Des del cel veia les guerres Púniques.

- No hi ha molta sang aquí ? I les altres gotes van respondre :
- Si Gottus, però ho em d'aguantar.

Van passar molts anys.

El 2017 la pobre gota es trobava malament, tota la contaminació l'estava afectant. Havia estat per Nova York, per Paris, per Tokio...

El maltractament de l'aigua l'estava deixant fatal. Va anar a parlar amb els gels de l'Antàrtida ells també estaven malament.

- Com estàs iceberg ? No et veig bé si els humans no paren de contaminar et desfaràs.
- Noestic bé, el forat de la capa d'Ozó em desfà.
- Si algun humà m'escolta, pareu de contaminar o destruïreu el planeta !!!

L'aigua és molt important per la vida, si no ajudem, la Gottus es contaminarà i els humans no podrem beure aigua saludable.

Arnau Garrigós José

2n premi categoria Balandrau – prosa
Escola Mare de Déu de Núria – 5è primària

SEGUINT EL CAMÍ

“Miro al meu voltant i observo animals, plantes, també Bastiments, Gra de Fajol... I penso...Què hi haurà més enllà d’aquestes muntanyes?”

Això és el que sovint pensava el riu Ter.

I un matí fresc i assolellat va sentir la necessitat de marxar muntanya avall, i així ho va fer.

Baixava jugarer pels pobles per on passava, s’entretenia amb les truites que vivien en les gèlides aigües, saltava alegre per sota els ponts i gaudia amb els nens i les nenes que anaven a remullar-se en les seves aigües. Pel camí va fer noves coneixences, el Ritort, el Freser, el Núria, el Gurri...I, sempre anava amb una rialla a la cara, semblava el riu més feliç del món! El Ter deia que tenia un tresor, els seus amics i l’entorn: cada planta, cada animal, els colors, les olors,... Vivia envoltat de música i vida!

I amb aquesta alegria anava seguint el seu camí. Fins que un dia va veure una paraula escrita: Estartit! I va recordar que Bastiments li havia explicat que un dia acabaria el seu camí en aquest lloc.

La força de les seves aigües l’empenyia avall i avall. Va sentir un calfred. Tenia por, tot el que l’envoltava era desconegut per ell.

I així va ser com va arribar al llac més gran que havia vist mai, era tan immens que arribava més enllà de l’horitzó. Va allargar els braços i amb un somriure poruc es va endinsar dins la foscor del mar recordant les paraules del pic de Bastiments i a tots els amics que havia deixat enrere. Havia valgut la pena fer aquest camí, però ara començava una nova vida.

Des d’aquell moment el Ter va passar a formar part de les profundes aigües del Mediterrani.

Abril Lalaux i Roger

3r premi categoria Balandrau – prosa

Escola Dr. Robert – 5è primària

ESTRELLES

Les estrelles estampades al cel
blanques, petites i brillants
són tan maques com els diamants
incrustats damunt d'un vel.

Si en una tranquil·la nit serena
vols veure el cel estrellat
fuig de la llum de la ciutat,
i en veuràs la volta plena.

Més de mil constel·lacions
hi ha en tot el nostre món,
ens acompanyen quan ens ve la son
i omplen els somnis d'il·lusions.

Les estrelles penjades al cel,
amb la lluna que les acompanya,
són el quadre més bonic
que es pot veure cada nit.

Marta Luceño Camps

1r premi categoria Balandrau – poesia

Escola Vedruna - 6è primària

COM SERAN ELS ULLS DEL NADÓ?

No ho sé ben bé
ho endevinaré?
Ara ho provaré!
Seran blaus,
o verds com l'herba?
d'un color marró,
o d'un color ben negre?
Seran grans o petitons,
seran tristos o bufons?
La cosa és que...
Ningú no ho sabrà
fins el dia que naixerà,
aquestes setmanes se'm faran llargues
i els dies aniran passant
i la cosa serà més intrigant,
va que això s'està fent emocionant!

Aïnara Lucas Grau

2n premi categoria Balandrau – poesia
Escola Tomàs Raguer – 5è primària

L'HORA DE L'AVI

Hi havia una vegada
un avi molt especial
que tenia un net angelical.

Tothom el veia i deia
que boniquet
quan en veritat ell
era un dimoniet.

Al net li agradava ballar
I a l'avi li agradava mirar,
perquè el net estava esperant
un regal gegant.

Ha arribat l'hora de l'avi
I és hora de volar
que descansi i marxi
perquè és hora de descansar.

Miquel Povedano Morer

3r premi categoria Balandrau
Escola Mare de Déu de Núria - 6è primària

ELS MALSONS

Sobtadament sento una fiblada al cor, sento com xerrica la porta de baix al entrar el noi dels meus malsons, aquell noi que en un temps llunyà vaig arribar a estimar amb bogeria, aquell noi d'ulls verd festuc, cabells obscurs i llisos, amb la pell blanca com un floc de neu. Sento les seves passes enutjades que acoten la distància cada cop més ràpid.

La porta s'obre amb un cop de força i fa un soroll terrible. Ell entra i em mira, em mira amb aquell toc de malícia que té en els ulls quan li ha passat quelcom que l'ha fet empenyar i així sé que acabaré danyada com tants cops que he hagut de passar per això.

El meu cos tremola només sentir la seva veu carregada d'odi i de rancúnia dient-me a cau d'orella que em prepari, que aquesta nit serà llarga. Potser vol defogar les seves penes i desgràcies macant la meva pell, o potser tindrà l'amabilitat de no utilitzar la violència, però a canvi escridassar-me i fer-me sentir petita i perduda.

Tinc el delit d'escapar-me, de marxar corrents a una terra llunyana on no em pugui trobar mai més, però sense ell, jo què soc? No tinc res, ell és el meu amor i jo he de ser -li fidel i ajudar-lo perquè sigui feliç encara que així hagi de renunciar a la meva pròpia felicitat.

No sé si soc prou forta per quedar-me al seu costat sentint com la meva pell crema al tacte dels seus cops cruels sense miraments. Tampoc sé quant temps podré dissimular les marques amb maquillatge o amb roba llarga i prudent.

Intento fer-me l'adormida perquè així no em pugui tocar, i afortunadament funciona: em deixa descansar amb tranquil·litat i m'adormo imaginant-me en un món millor.

Aina Batlle Parramon

1r premi categoria Bastiments – prosa

INS Abat Oliba - 2n ESO

DESPRÉS DE LA LLUM

“Una llum blanca. Això és l’únic que recordo d’aquell dia. Em dic Sergi López, i tinc tretze anys (ho això és el que m’ha dit) i fa vuit anys que sé qui sóc. No recordo res sobre el que em va passar abans del vint d’abril de fa vuit anys: Anava amb els meus pares camí de Mas Saur, una casa a Castell d’Empordà. Vam girar a la dreta i vam entrar en un camí de muntanya. Jo estava jugant amb un nino, i la mare es va girar per cordar-me el cinturó, el qual se m’havia descordat. El pare va mirar pel mirallet del cotxe per veure’ns a mi i a la mare i un camió es va endur el cotxe pel davant. Vaig estar mesos en coma, i quan per fi vaig despertar, no recordava res. Els meus tiets es van fer càrrec de mi i me’n vaig anar a viure amb ells. Al pas dels anys m’anaven explicant el que ells creien convenient fins a dia d’avui. Així que l’únic que recordo dels meus pares està en paraules i fotos. Ni un sol i trist record. Només fotos. El millor del cas, és que estaven esperant en un semàfor vermell quan la mare es va girar. I aquell camió va passar de cop enduent-se l’únic que jo tenia. Els records.”

De cop, un soroll estrany em va despertar dels meus pensaments. Un soroll anterior als aplaudiments. M’estaven aplaudint. No havia acabat, però alguns, fins i tot, ploraven. Aquell soroll havia fet que parés de llegir i que tothom es pensés que ja havia acabat. Una veueta trencada em va dir: “molt bé, Sergi, ja pots seure”. Vaig fer el que m’indicava la veu trencada i vaig seure. El timbre em va fer tornar en mi. El meu millor amic, en Marc, va venir i em va dir: “Sergi, estàs be?”. Jo vaig respondre: “sí”. Vam sortir al pati i m’ho va tornar ha preguntar:

- Sergi, tu estàs segur que estàs be?

Però jo no vaig contestar. Estava immers en aquell soroll que havia sentit abans.

- Sergi?
- Eh...
- Val, no estàs bé.
- Perdó. Què m’has dit?
- Que si estaves segur d’estar bé.
- Sí. – Em va mirar amb una cara estranya. – Val; a veure, abans, mentre estava explicant l’ “experiència que em va canviar la vida” he

sentit com un soroll, una música, que m'ha fet veure a una dona somrient.

- Una dona?
- Sí, una dona.
- Tu t'has plantejat mai d'anar a un psicòleg?
- Marc, va pren-t'ho seriosament.
- A veure, Sergi, amic meu, m'estàs dient que una música t'ha fet parar de llegir la redacció que teníem de deures, i que t'ha fet recordar a una dona rient?- vaig assentir- i tens la intenció de que m'ho prengui seriosament?
- Sí.
- Val, faré com si no pensés que estàs malament del cap, i faré com si sentir músiques fos normal- va fer una pausa – què té de més aquella dona?
- Crec que era la meva mare.
- Boig de veritat.
- Jo no m'inventaria això, i menys sobre aquest tema.
- Això és cert.
- I doncs?
- Doncs haurem d'investigar aquesta cançó.
- Vols dir?- vaig dir amb aire de desconcert.
- Vull dir que hem d'anar a parlar amb el professor de música.
- Quan?
- Demà. A l'hora del pati.
- Val.

L'endemà al matí només pensava en aquell "ring" que em donaria la llibertat per anar a l'aula de música i saber el què d'aquella cançó. Per fi va sonar, i jo i en Marc ens vam dirigir a l'aula de música. "Toc, toc"- vam picar però ningú va contestar.

- Què faig?
- Entra- em va dir en Marc.
- Val- vaig obrir la porta.

Vam entrar. No hi havia ningú.

- Mira, una partitura al piano. Hi posa Sergi.
- Que vols dir amb això?
- Res.

Vaig seure al banc del piano.

- I què faig?

Va arronsar les espatlles. Vaig tocar dues notes, hi vaig mirar la partitura.

- Do, si, si, la, do, si, la, sol, do. – vaig dir llegint la partitura.
- Acabes de llegir la partitura?
- Sí. Què passa?
- Doncs que això no ho fa ni el millor de la classe.
- De debò?
- Sí.
- I, ara que faig?
- No ho sé, intenta tocar alguna cosa, com per exemple, la partitura?
- Val.

Vaig tocar una nota i de cop, vaig recordar alguna cosa. Vaig començar a tocar notes del piano, i sense pensar vaig mirar la partitura i vaig començar a tocar-la. De cop vaig sentir una veu dolça i suau, que em cridava. Reia, no parava de riure, i de sobte la imatge de la dona i un home se'm van aparèixer al davant. Vaig parar de tocar. Quan vaig aixecar el cap, el professor de música estava assegut escoltant-me.

- Saps tocar el piano?- em va preguntar, i jo li vaig respondre:
- No l'havia tocat en ma vida.
- I com és que l'acabes de tocar?

Li vaig explicar tot. Tot sobre l'accident i sobre la música. Va assentir.

- Què?
- No, res.
- Com és què no està flipant com jo?- va dir en Marc que seguia allà.
- Perquè..., com m'has dit que et deies?
- No ho he dit.
- Doncs, digues-m' ho ara.
- Em dic Sergi López.
- López e...

- Sí. Què passa?
- Que tu això del piano, ho portes a la sang.
- A la sang?- va dir en Marc

Va assentir.

- Com que a la sang?- vaig dir jo.
- A veure com t'ho explico ara això: el teu pare era un jove compositor quan ens vam conèixer. Prometia molt, la veritat, llàstima d'aquell accident...
- Com? Coneixia el meu pare?
- Sí. Ens vam conèixer al conservatori de música. Ell era dos cursos més gran que jo, però coincidíem en moltes classes.
- Però això no explica que en Sergi sàpiga tocar el piano, si mai ha anat a classes de música.
- Tens raó, mai ha anat a classes de música, sinó que les classes les feia a casa.
- Què? - vam dir a la vegada.
- El teu pare, Sergi, et feia classes de piano. I això és com esquiar o anar amb bicicleta, mai s'oblida.
- I per què no m'ho van dir els meus tiets?
- Perquè no ho sabien.

Ens vam quedar bocabadats. No sabíem què dir. Fins que a mi se'm va ocórrer una cosa:

- Vostè, llavors, em pot explicar per què quan toco o sento aquesta música, recordo a una dona rient i a un home?
- Sí. Sergi, són els teus pares.
- Com? No pot ser. Però, si vaig perdre la memòria fa vuit anys. Per què ara? Per què només aquesta cançó?
- Molt senzill. El teu pare i la teva mare, van compondre aquesta cançó junts, quan tu encara estaves a la panxa de la teva mare. La van titular *Sergi*.
- I com és que la tens tu?
- Perquè quan vaig saber el que havia passat, vaig anar a casa seva i vaig veure la partitura al piano. La vaig agafar i vaig prometre que et trobaria, i te la donaria. No sabia, òbviament, que gràcies a aquesta

cançó recordaries els teus pares.

El timbre va sonar, i vam anar cap a classe. Vaig estar absent durant tot el que quedava de classe i, al arribar a casa, els hi vaig explicar tot als meus tiets. Durant el que quedava de dia, no vaig parar de pensar en els meus pares. Fins que em vaig atrevir a demanar:

- Tieta, et puc preguntar una cosa?
- Clar.
- On estan enterrats els meus pares?

La meva tieta es va quedar parada, sense saber que dir. I finalment va dir:

- Estan al cementiri que hi ha darrere l'auditori de música.

L'endemà, li vaig preguntar al professor de música si em podia gravar mentre tocava el piano, i ell sense entendre res, ho va fer.

A la tarda al sortir de l'institut, vaig agafar la maleta hi vaig anar directe al cementiri de l'auditori. No sabia molt bé perquè, però ho havia de fer. Quan vaig arribar, vaig buscar la tomba on posava: Joan López i Maria Esquebre.

Quan la vaig trobar, em vaig asseure al costat.

- Hola, pares.

Sabia que no hem podien sentir, però, m'era igual.

- Sabeu, ahir me'n vaig assabentar que sabia tocar el piano. Mireu, soc jo tocant la vostra partitura.

Sabia que no la podien veure, però necessitava explicar-los coses. De cop al posar "play" al vídeo, vaig recordar tot de moments on havia sentit aquesta música, a veure a la meva mare, al meu pare, a veure el piano, el cotxe, tot. Per fi tenia un record d'ells, no només fotos.

Em vaig posar a plorar com un desesperat, sense saber que fer, abraçant la terra, cridant de ràbia. Agafant terra i tirant-la sobre el sòl i cridant "per què?".

Per què ara els havia de recordar? Per què ara havia de saber tocar una partitura i el piano? I, sobretot: per què aquell camioner m'havia d'arrancar una part de la meva vida?

De cop uns crits de alegria em van envair.

- Sergi! Sergi, estàs bé? Si t'arriba a passar alguna cosa mai no m'ho perdonaria.

Era la meva tieta.

- Per què ho has fet, això? Per què no ens has avisat? Estàvem molt preocupats, portem hores buscant-te.
- Ah sí?- vaig dir eixugant-me les llàgrimes.
- Clar.
- Perdó- vaig dir amb els ulls omplint-se de llàgrimes- ho havia de fer. Els he recordat. Els he recordat! Ho he recordat tot, tots els moments abans de la llum blanca estan al meu cap! Els hi havia de dir, els hi havia de dir que estaven al meu cap!
- Tu no els hi has vingut ha dit que estaven al teu cap. Els hi has vingut a dir, que estaven al teu cor; i que hi seran per sempre.

Vam fer una pausa.

- Tinc por de tornar-los a oblidar.
- Això no passarà.
- Com n'estàs tan segura?
- Perquè el cor és molt llest, i sap guardar les coses importants. I això és important. Com era important tocar el piano, i la partitura.
- Llavors, em promets que mai els oblidaré?
- T'ho prometo. I si algun dia vols venir aquí perquè creus que els hi has de dir quelcom, m'ho dius, val?
- Val. – vam riure- Una cosa, tieta.
- Sí?
- Com ho supero? O sigui, després de tot això, és com tornar-los a perdre, però amb un record. Tu com ho vas superar?
- No ho superes. Aprens a viure amb allò.
- I si no pots viure amb allò?
- Doncs abraces fort el coixí i t'imagines que és aquella persona a la que tant trobes a faltar,- va fer una pausa- fins que un dia te n'adones que pots seguir la teva vida sense pensar amb ells. Recordant-los, però sense pensar tot el dia amb ells, perquè es el que ells volen que facis. Mira, quan et van venir a presentar, que només tenies uns dies, estaven molt orgullosos de tu i molt contents de tenir-te. I n'estic segura, de que siguin on siguin, ho segueixen estant.

Vam posar flors a la tomba i vam sortir.

- Tieta,- es va girar cap a mi- em puc apuntar a classes de piano?
Va riure.
- Crec que és el millor que pots fer per aprendre a viure amb això.
- Sí, jo també ho crec.

Laia Pujals Escuer

2n premi categoria Bastiments – prosa

INS Abat Oliba - 2n ESO

L'HOME DEL TREN

Fa uns mesos, anant cap a Torelló, un home va entrar al tren. Era un home denerit, i amb la cara bruta de mascara. Tenia una mirada sincera i un somriure generós. Duia un sac atrotinat del qual sortien unes sabates i el que semblava ser una manta. Va caminar uns minuts fins que va trobar un seient lliure davant meu. Quan va seure vaig poder sentir l'horròsica olor que produïa. Semblava que havia nascut al carrer i que havia passat tota la vida allà. Se'm va quedar mirant uns instants fins que es va decidir a parlar-me.

- Hola – em va dir tot somrient.

- Hola – li vaig contestar.

Quan el vaig veure entrar vaig tenir una reacció molt egoista, però a mesura que anàvem parlant em semblava un home amb una gran vida viscuda i plena de aventures no gaire bones. Deuria tenir uns seixanta anys que es podien apreciar fàcilment per la barba blanca i el cap pelat. Li vaig preguntar que on vivia intentant no ofendre'l o posar-me on no tocava. Pel que em va semblar la pregunta no li va resultar incòmoda i em va explicar que ell ara mateix es movia de ciutat en ciutat buscant qualsevol objecte indecís que li pogués aportar alguna cosa. Em va agradar la seva forma de veure les coses. Li vaig demanar moltes més preguntes que no li van molestar de contestar fins que el tren va parar. Em vaig acomiadar d'en Joan i vaig baixar del tren per començar a treballar.

En tornar a casa em vaig adonar de que potser a aquell home no el tornaria a veure mai més, no m'havia dit cap a on es mouria l'endemà. Vaig estar pensant durant moltíssima estona una altra forma de tornar-lo a veure. No el coneixia ni sabia el seu passat, tampoc sabia d'on venia ni si havia fet mal a algú. Però aquell senyor m'havia transmès una sensació de saviesa que m'havia desconcertat completament durant tot el dia.

L'endemà vaig anar a l'estació i mentre esperava el tren vaig sentir una veu ronca que em cridava:

- Mireia!

Em vaig girar per veure qui era i em vaig trobar amb la mirada del savi home. A poc a poc es va acostar cap a mi mentre l'altra gent em mirava sense entendre res. Vaig pujar al tren acompanyada d'en Joan i ell va continuar explicant-me la seva situació. Era interessant saber com es movia per Catalunya sense diners. Sempre agafava el mateix tren a la mateixa hora perquè el revisor era amic seu i el deixava viatjar sense bitllet.

La confiança que li vaig agafar era increïble. I a l'igual que jo, la gent va deixar de mirar-lo amb cara de després i a escoltar les seves meravelloses històries les quals a tots ens feia creure que eren reals per molt que a vegades no ho fossin.

Un dia, quan vaig arribar vaig buscar en Joan amb la mirada, però no el trobava. Vaig pujar al tren i vaig esperar amb l'ansia que arribés. Eren les vuit i el tren ja havia de marxar, començava a estar preocupada. De cop va passar per allà en Roger, el revisor. Tenia una expressió trista i una mirada apagada. Li vaig preguntar per què no havia vingut en Joan al tren com cada dia, i va explotar a plorar davant meu.

- És mort.

Em vaig quedar palplantada. Havia mort? Quan? Si ahir el podia veure feliç gaudint de les cares de la gent que l'escoltava. Em vaig notar una llàgrima regalimant-me per la galta. No em vaig adonar de tot el que m'importava fins que no el vaig perdre. Vaig estar durant tota la setmana trista i deprimida. Com, en tant poc, algú em podia marcar d'aquesta manera? Em costava assumir la seva falta i no ho vaig fer fins que vaig aconseguir oblidar-me completament d'ell. Per fer-ho em vaig comprar un cotxe i mai més vaig tornar a trepitjar el tren, fins ahir, que em vaig trobar a un noi un xic pudent que va seure davant meu.

Lena Braun Cortés

3r premi Bastiments – prosa
INS Abat Oliba de Ripoll – 1r ESO

EL DESPERTAR

Què se n'ha fet, nena dels cabells daurats,
d'aquells somnis tan desitjats,
d'aquella aventura d'amor
plena de caliu i fervor?

On ha anat a parar
aquella mirada volada,
que venia, somreia i marxava,
que marxava a un castell, un castell
ple d'amor i de fades?

Has trobat, potser, aquell príncep,
aquell galant cavaller,
aquell Sant Jordi que tant vas somiar,
aquell que amb el cor a la mà,
una rosa et venia a portar?

És el cruel despertar,
és l'eterna realitat,
la que d'un cop tot sobtat,
t'ha portat l'amor de veritat.

Però fins i tot l'amor no té castells,
ni fades, ni els cants dels bells ocells.
Desperta bella donzella! El somni s'ha fet realitat!
i no un sant però sí un Jordi,
el cor t'ha volgut entregar.

Júlia Molina Ribó

1r premi categoria Bastiments - poesia
INS Abat Oliba de Ripoll – 2n ESO

ADOLESCÈNCIA

La nostra sabia mare naturalesa,
a la vida diverses etapes ha posat
entremig de la infància i la maduresa
L'adolescència ens ha regalat.

És un període important de temps,
sobretot per tots els adolescents
preparant el demà amb tremps
amb totes les qualitats i talents.

Els sentiments divertits van i vénen
com en el mar el vaivé de les ones,
convius amb “l'ara rius, ara plores”
i la teva tasca diària enarbores.

La rebel·lió també treu el cap
fent-se camí per poder parlar,
i després fins i tot et surt un rap
del que creus que has de remarcar.

Perquè l' adolescència sigui sana
amb seny hem de saber parlar,
no val opinar sense tolerar
i sense comprensió discriminar.

Intentem amb dolcesa educar el cor,
que com adults serà el millor tresor.
Si algun dia perdem la nostra ruta
acceptem dels altres la veritable ajuda.

Oh amiga meva adolescència,
força punyent que abrandes
com afilades i llueints espases
sota l'agitació i l'efervescència.

De prendre decisions és una edat,
amb els propis peus poder caminar
no tanquem els ulls davant la dificultat.
Hem nascut per coses grans, a lluitar!

Ànims companys, sana rebel·lia
combatem junts la hipocresia
en un món ple de mentida
dir la veritat és de valentia.

Teresa Alegre Busquet

2n premi categoria Bastiments - poesia

Escola Vedruna Ripoll – 2n ESO

LA FIGUERA

Ja ha arribat l'hivern
I nua t'has quedat
ja puc reposar damunt teu
gastant el temps sense fer res.

Jec als teus braços
i observo l'horitzó
que descansa embolcallat
en el bellíssim i infinit cel blau

També las casetes veig
allà baix al campanar
cadascuna diferent
cadascuna sent com és

Finament, la primavera arribarà,
la cabellera et creixerà
i el teu immens mantell verd
tot el món em taparà

Anna Graboleda Frias

3r premi categoria Bastiments – poesia
INS Abat Oliba de Ripoll – 2n ESO

UN PLAER AMAGAT

Són les 9 tocases. La porta principal de la casa s'entreobre i la Plaer entra com si li costés més que mai; està cansada. Deixa les claus i la bossa i es dirigeix al primer pis. Tot se li obre pas fins a l'habitació. Un cop allà, es treu la roba i es cobreix amb un barnús de fina tela rosa corall. En acabat, fa marxa enrere fins arribar al bany.

Essent ja a dins, comença a reproduir aquelles cançons romàntiques que tant li agrada escoltar les nits d'hivern. A poc a poc, deixa el barnús a l'aire i la força del destí el fa defallir fins a tocar el gèlid terra. Apaga el llum i entra a la dutxa.

Ara, els moviments són encara més lents. Enmig de la foscor tot es produeix dins la seva imaginació. L'únic que il·lumina aquella cambra és la llum del fanal que es filtra per la finestra translúcida de la paret. Malgrat no veure-hi, encerta la maneta que, de manera simple, deixarà caure una substància pura. Aquesta, de forma submissa, s'anirà escalfant fins a apaivagar la tensió de la seva pell erigada. De forma suau, com per atracció, embolicarà el seu cos més verge que mai.

Seguidament, amb una mà agafa el nou xampú de roses i estén l'altra en el buit més il·luminat. A pesar del seu color vermellós, la filtració del daurat del fanal fa que la fina línia cargolada sembli mel, una mel tan dolça com el mateix moment en què es troba. La freda crema, entre els seus pits, li provoca un prompte sospir, seguit d'una acceleració dels seus batecs interiors. Mana aturar la seva font de calor amb un lleuger gir de canell mentre recupera momentàniament la tranquil·litat. Les seves tendres mans llisquen per tot arreu on es mouen. Res, absolutament res de l'exterior és perceptible per a ella. Cada segon que passa és un segon menys per a trobar-se a si mateixa.

En aquest moment ja no sembla estar tan exhausta. El cor se li torna a accelerar tot i no semblar que tingui gens de fred. Ara, és l'aigua freda que cau gota a gota i s'escalfa a l'entrar en contacte amb el seu cos. El seu obrir i tancar d'ulls, també la seva respiració, segueixen a l'uníson les melodies que tants records li desperten. Cap més activitat que aquesta li podria alleugerar les tensions del dia a la feina. Estrès, ansietat, nerviosisme, ràbia... res. No queda res quan la desconexió amb l'entorn és tan general. En aquest moment tan personal regna la serenitat, la fluïdesa: la satisfacció.

Uns minuts més tard, surt de la dutxa i deixa d'amagar-se rere la foscor de l'ambient. Ella, tan humana com un mateix humà, va a sopar amb la seva

família, al menjador. Més tard anirà a descansar.

Són les 9 toques. La porta principal de la casa s'entreobre i la Clara entra com si li costés més que maj; està cansada. Per sort, però, l'espera el seu millor moment del dia. El barnús resta a l'habitació, la dutxa no s'ha fet servir encara i el xampú, el seu xampú de roses, roman per estrenar.

Una paraula prohibida. Un plaer amagat.

Roger Esteras Carbonell

1r premi categoria Puigmal – prosa

INS Abat Oliba de Ripoll – 2n Batxillerat

LA TORTUGA I LA LLEBRE

Obro els ulls, però segueixo veient borrós, fins que per fi puc diferenciar les diferents tonalitats de marró del vell parquet. Noto que està glaçat. Em congela la galta. M'aixeco delirant i procuro no fer gaire soroll, no sigui que em descobreixin. Com he acabat aquí? M'amago a dins d'un armari ignorant la pudor que fa. Penso.

No sabia per quina raó m'havia aixecat amb tanta energia aquell matí. Vaig mirar el despertador. Eren les deu. Em vaig mirar al mirall penjat a la paret de la meva habitació. Tenia els cabells castanys molt despentinats, però la meva cara reflectia una lucidesa poc habitual a l'hora d'aixecar-se. Em vaig vestir, calçar i pentinar.

D'acord, d'acord. Porto xandall... Xandall!

Vaig anar a córrer. Recordo que era un matí nuvolat. Li vaig treure importància, volia arribar al cim de la muntanya, estava convençuda que hi arribaria, però la tempesta va esclatar abans. Estava fent un esprint, quan em vaig entrebancar i no sé on vaig anar a parar.

Noto un regalim de sang congelant-se mentre va baixant galta avall. En segueixo el recorregut amb el dit. Noto que acaba en una ferida una mica més amunt de la cella esquerra. Em fa molt mal, m'hi hauria de posar alguna cosa, però no em vull arriscar a sortir d'aquí.

Després d'uns quants giravolts, amb penúries per aconseguir parar de rodolar, em vaig estampar contra una gran tanca d'acer oxidat. Entre els barrots, vaig veure una gran casa, un refugi on poder escapar de la tempesta. No sabia on era el timbre, però la casa no feia pinta d'estar habitada. Estava massa abandonada, apartada de la societat. Hi havia taques d'humitat a la façana que en trencaven la blancor. No aguantava ni un segon més a fora, no podia suportar la pluja esclafant-me la roba contra el cos. Em vaig aixecar, vaig escalar la tanca, vigilant a no clavar-me la fletxa punxeguda situada a l'extrem. Ja estava al jardí. Des d'allà vaig veure la porta de fusta, entreoberta.

Em miro el braç, està ple de rascades. Entreobro la porta de l'armari. No hi ha res, ni ningú.

Vaig entrar a la casa. El primer que vaig fer va ser tapar-me el nas per la forta pudor de pols, humitat, tancat... Masses olors com per descriure-les o, fins i tot, anomenar-les. No hi havia ningú. Fins i tot em faltava l'alè de tantes vegades que havia recorregut la casa de cap a peus. Res. Així que vaig anar cap a la cuina, o, si més no, al que en quedava. Una taula de

marbre semitrencada, quatre armaris grisos que suposo que abans devien ser blancs i una pica plena de menjar florit que em va fer venir arcades. Vaig sentir un soroll, estava darrere meu:

-Qui ets?

El meu cap va ser estampat contra una espècie de paella o cassola. A partir d'aquí, tot negre. Fins ara.

He de sortir de l'armari, he de sortir d'aquí.

De cop i volta, obro la porta de l'armari i surto corrents, el més ràpid que he corregut mai. Ja veig la porta, noto el pany greixós al meu palmell, em travessa un ganivet. Ja no puc córrer. La tortuga ha tornat a guanyar a la llebre.

Núria Garcia Pinilla

2n premi categoria Puigmal – prosa

INS Abat Oliba de Ripoll – 3r ESO

CARTA DES DE LA PRESÓ

Era un 15 de novembre, un dimecres qualsevol. Jo tornava de la feina amb una maleta negra penjada a l'espatlla i la petita mà de la meva filla entre els dits. Anàvem cap a casa mentre ella m'explicava animadament el que havia après a l'escola.

En arribar-hi, el mòbil em va sonar. Vaig mirar la pantalla i no tenia el número agregat. Vaig despenjar i en sentir el que hi havia rere la línia em va recórrer un calfred per l'espina. Era el meu advocat, el Josep. Vaig callar. De sobte, les seves paraules em van apunyalat. Vaig penjar. No podia dir res. Tenia la boca seca i el meu cor s'havia accelerat.

Des de l'altra punta del menjador, el meu home, el Joan, em mirava amb cara de preocupació. Jo vaig assentir, com si estigués bé. Però no, no ho estava. El que m'acabava de dir el Josep m'estava ressonant pel cap provocant-me un dolor horrible. M'havien citat a declarar.

A partir d'aquell dia tot va canviar. A partir d'aquell dia vaig saber que res tornaria a ser com abans. A partir d'aquell dia vaig aprendre a mirar endavant.

El despertador va sonar a les sis del matí. Volia que fos un somni, que tota la última setmana ho hagués sigut. Volia la meva vida d'abans. Però no ho era. Ara estava a Madrid i d'aquí a unes hores davant l'Audiència Nacional.

Vaig arribar al respectat edifici cap a les cinc de la tarda i estava ple de càmeres i periodistes. Sabia que havia de ser forta, que havia de donar una imatge de serenitat, però la por se'm menjava per dins. Vaig sortir del cotxe i les cames em tremolaven. Alguns reporters em van fer preguntes i finalment va arribar l'hora, l'hora de no defallir, l'hora de no deixar-me torçar, l'hora de no decebre el meu poble.

Dos agents em van acompanyar fins a una sala amb les parets i el terra d'una fusta brillant. Hi hauria uns trenta seients i al fons hi vaig reconèixer el que seria el meu jutge. Des de la llunyania podia percebre com els seus ulls fitaven cada moviment que feia. Em vaig asseure en una butaca buida, vaig tancar els ulls i va començar el judici.

la Fiscalia em va començar a fer preguntes. No en vaig respondre a cap. Llavors va ser el torn del jutge. Només en vaig respondre algunes. Quan li va tocar al meu advocat, vaig poder treure tot allò que feia dies que em menjava per dins.

Algun cop havia pensat que per molt bé que els ho expliqués, no s'ho creurien, que no s'ho volien creure perquè no els hi interessava. Però quan em passava

pel cap, m'ho treia; però bé, potser no anava tant desencaminada.

I finalment va arribar, va arribar la notícia que no volia sentir. El jutge em va tancar a presó provisional per actes de rebel·lió i sedició. Em van tancar per escoltar la veu d'un poble unit, em van tancar per organitzar manifestacions de gent pacífica, em van tancar per voler construir un país. I sí, els que em van tancar són els que un 1 d'octubre van ferir a nens i avis, els que els surten casos de corrupció per totes bandes, els que no acullen refugiats i els que enganyen dia a dia els seus ciutadans.

Quatre policies uniformats em van posar unes manilles i em van fer entrar a una furgoneta. Em van lligar les mans al darrere, com si fos una persona perillosa. Em vaig passar tot el viatge en silenci, amb els llavis premuts i els ulls entretancats, pensant amb la Clara, el Joan i totes aquelles persones que m'havien fet abandonar, totes aquelles persones que estimava i no sabia quan les tornaria a veure.

La furgoneta va parar després del que m'havia semblat una eternitat i dos policies, diferents dels d'abans, em van fer baixar. Era de nit i el vent gèlid bufava molt fort i jo li volia cridar tot el que tenia dins i que s'emportés les meves paraules lluny, perquè tothom ho pogués sentir. I llavors la vaig veure. Prepotent i poderosa s'alçava «El Soto del Real».

No va ser fàcil acostumar-se a aquesta vida, la vida que ara mateix estic vivint. Al principi era l'estranya, la diferent. Totes les preses que hi havia havien comès delictes greus com assassinats, robatoris o tràfic de drogues. Sovint em preguntaven per què estava allà si no havia fet res malament. I jo no les podia respondre, perquè no sabia la resposta.

Cada matí ens llevem a les vuit del matí. No és fàcil aixecar-se quan saps que el dia serà igual que l'anterior. Després ens trobem totes en un menjador comunitari on esmorzem. Sempre menjo unes galetes amb llet perquè em recorden la Clara. Quan acabem, podem fer diverses activitats com esports, anglès o gestió de mòduls. Molts cops vénen voluntaris a fer xerrades a la biblioteca, cosa que s'agreu molt. A les dues toques, entrem un altre cop al mateix menjador i dinem. El menjar està bastant bo, però enyoro cuinar-lo jo, enyoro cuinar per aquelles persones que estimes i que després et feliciten. El temps que estàs tancat a la cel·la es fa molt llarg. Estàs tancada entre quatre parets i no saps què fer. Jo acostumo a escriure. Escriure em permet viatjar a altres mons i oblidar en quin estic vivint. Per acabar, sopem a les vuit i tornem a la cel·la.

El nostre dia a dia és així. Tots els dies són iguals. Aquí no n'hi ha d'especials

ni d'aquells que no vols anar a treballar. Els millors són quan et visiten quan llegeixes cartes d'aquells que et donen suport des de fora o quan sents les veus dels que més estimes. Aquests són els meus dies preferits.

Ara estic al mòdul 17, a la cel·la 14, asseguda de cara la finestra i escrivint. Veig la lluna i penso en tots vosaltres. Penso en totes aquelles persones que han aconseguit el que tenim, amb les que van anar a votar, amb les que em donen escalf dia rere dia, amb les que han lluitat des de casa, des del carrer, des d'on sigui, amb les que han aguantat amb un somriure des del primer dia, amb totes i cada una de les que, buscant una República, han après a ser persones i, sobretot, un poble unit.

Martina Garciapons Català

3r premi categoria Puigmal – prosa

Ins. Germans Vila Riera – 3r ESO

BLANCA MEL

NO DEIXEN DE CREURE

com
cauen

SO'EMNCREUEN

s'aglomeren
com

comsagrupen

son plomes còies del cel
muntanyes de

blanca mel

CATIFES DE MARGRIDES
FREDES com EL GEL

Lucy Júdez

1r premi categoria Puigmal – poesia
INS Abat Oliba de Ripoll – 2n Batxillerat

ANAR ENLLOC

Dins la tempesta dels teus somnis
vaig trobar-hi la tènue llum
que em guiava decidida
dins d'un món d'inseguretats.

Em trobava aïllat del món
sense saber què fer,
dins d'una bombolla plena de fosc,
silencis eixordadors i crits serens.

Em preguntava com tornaria
i si caminant arribaria a algun lloc.
Com que no vaig sentir resposta
vaig decidir anar enlloc.

Fiona Pinar Batalla

2n premi categoria Puigmal – poesia

INS Abat Oliba de Ripoll – 3r ESO

MAI PRINCESA

*La por a la soletat
ja és cosa del passat,
ironia del destí,
ara jo vull decidir.*

*Por i conformisme
és el que sempre han buscat,
rebel·lia i inconformisme
a partir d'ara trobaran.*

*Combatrem aquest problema,
canviarem la mentalitat
de les persones que oprimeixen
la nostra estimada llibertat.*

*Els anomenats prínceps blaus,
s'han convertit en dracs,
aqueus sobrevalorats babaus,
s'han tornat escacs.*

Tocant fons, dins un pou
m'he quedat atrapat
sense llum, sense pau,
estic sol, desolat.

Qui em salvarà?
Qui socorrerà,
aquesta dòcil princesa
somniaadora i patètica?

Esperant, vós on sou?
desitjant, llibertat.
Estimat príncep blau,
on dimonis amagat?

Qui em salvarà?
Qui socorrerà,
a la cansada princesa,
adormida i amnèsica?

Més que príncep és drac,
més que salvar, matar.
I arribada l'hora,
l'hora del contraatac.

Qui em salvarà?
Qui socorrerà,
aquesta forta guerrera,
lluitadora i valenta?

No vull salvació,
tampoc prínceps blaus.
Seré jo la vencedora,
ara és feina i cosa meva
acabar amb aquest drac,
el que sempre m'ha enganyat.

M'ha fet creure que era princesa
però jo sempre he estat guerrera.

*Si en una mirada es pogués dir tot,
entre quatre parets no serviria,
però amb força de voluntat,
de seguida es resoldria.*

*Vivim en una societat,
on domina el patriarcat,
on la dona és cohibida
per una gran mentida.*

*Jugarem les nostres cartes,
combatrem aquest desastre.
S'ha acabat desistir,
s'ha acabat patir.*

Dana Fontanet Roma

3r premi categoria Puigmal – poesia
INS Abat Oliba de Ripoll – 2n Batxillerat

VIURE A RIPOLL ÉS MOLT DIVERTIT

A CASA TINC TRES HABITACIONS, UN LAVABO, UNA CUINA I UN MENJADOR. M'AGRADA CASA MEVA, DES DEL MENJADOR PUC CONTEMPLAR L'ANTIGA ESTACIÓ.

M'ENCANTA MIRAR COM PASSEN ELS TRENS PEL TÚNEL.

MOLA ANAR AMB EL MEU GERMÀ ÀLEX AL SKATEPARK DEL COSTAT DE CASA.

PERÒ, EL QUE MÉS M'AGRADA, ÉS NEDAR A LA PISCINA, AMB L'AIGUA BEN CALENTETA.

VIURE AL RIPOLLÈS ÉS PRECIÓS.

M'AGRADA LA NEU DE LES MUNTANYES, AGAFAR EL TREN CREMALLERA I PUJAR A LA VALL DE NÚRIA.

Raül Gómez Pérez

Distinció especial

CEE Dr. Ramon Suriñach

LA FESTA MAJOR DE RIPOLL

LA FESTA MAJOR DE RIPOLL M'ENCANTA
ÉS PER SANT EUDALD, ONZE DE MAIG
PATRÓ DE LA CAPITAL DEL RIPOLLÈS
I CADA ANY EN CAU UN RAIG.

LA FESTA MAJOR DE RIPOLL M'ENCANTA
HI HA MOLTA GENT PETITA I GRAN
TOTHOM SURT I ES PASSEJA
PER VEURE PASSAR EL GEGANT.

LA FESTA MAJOR DE RIPOLL M'ENCANTA
HI HA MOLTES XURRERIES,
NO SE PERQUÈ N'HI HA TANTES!
MENGEM MOLTS XURROS I XUXERIES.

LA FESTA MAJOR DE RIPOLL M'ENCANTA
D'ATRACCIONS N'HI HA MOLTES
PUGEM AL CUBALIBRE, LA CARCEL I LA RANA-SHOW
I SORTIM MAREJATS DE FER VOLTES.

LA FESTA MAJOR DE RIPOLL M'ENCANTA
LES PLACES ESTAN A PUNT DE FER EL CONCERT
SORT QUE TENIM L'APARCAMENT A PROP!
AIXÍ PODEM ANAR-HI DE DRET!

LA FESTA MAJOR DE RIPOLL M'ENCANTA
SI TU VOLS POTS PASSAR-T'HO BÉ
PERQUÈ HI HA ACTES PER TOTHOM
NOMÉS CAL, QUE EN TINGUIS GANES.

Laia Roo Zurano
Distinció especial
CEE Dr. Ramon Suriñach

EL MEU POBLE

Ripoll bonic
Ter i Fresser el travessen,
De nord a sud
Fins que les dos rius fan un embut.

Ripoll bonic
El Catllar, Sant Roc,
De muntanyes envoltat
Mirar-les, m'omple de felicitat.

Ripoll bonic
Sant Eudald, plaça gran, la Lira, la llibertat
Punts de reunió dels ripollesos
I al mercat de dissabte els pagesos.

Ripoll bonic
La Farga, la seva vida,
El museu l'aparador
D'armes, claus i eines de pastor.

Ripoll bonic
El Monestir visiten
La portalada patrimoni de la humanitat
I el claustre una joia de veritat.

Isabella Serra Andreu
Distinció especial
CEE Dr. Ramon Suriñach

